

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Ex Libro Nono Historiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

fervidiores cæteris ostentabat. Atque hæc cum fingeret Philostorgius, nullus cum sensus subiit absurditatis qui ipsum reprimeret.

2. Moses, ut ait Philostorgius, cum Jannem & Jambrem ulceribus divinitus infectis punisset, matrem quoque alterius eorum morti tradidit.

3. Valens, ut scribit Philostorgius, cum ex Illyrico Constantinopolim reversus esset Eudoxium præcipuo honore coluit. Cumq; Eudoxius ea quæ Eunomio promiserat, facile posset implere, voluntas tamen ei defuit. Sed & Euzoio opportunum similiter tempus aderat, quo executioni mandaret ea quæ in synodo Antiochiæ pro iisdem gesserat. Verum uterq; illorum, tantum abfuit ut memor esset pollicitationum. Quin potius Euzoio quidem conviciari cæpit iis quorum patrocinium susceperat, ut præsertim in Ecclesia per ludibrium appellans sectatores Aetii, & Theophilum Æthiopem: prorsus quasi non de religione ac fide ageretur, sed de colorum ac generis delectu. Eudoxius vero, ut alia in eos convicia intorsit, tum hæc nominatim in Ecclesia dixit. Equidem illos impios non voco, quod tamen illi cupiant audire, ne eorum defectio speciosum prætextum nata esse videatur. Sed pestes eos appello.

4. Aetius & Eunomius ab Eudoxio atq; Euzoio penitus sese abruptentes, Constantinopolim Florentio commiserunt. Et Aetius quidem relicta Constantinopoli in Lesbum navigavit. Ubi in agro quodam circa Mytilenem urbem vixit, eos qui ipsum adibant blandis sermonibus excipiens. Hunc autem agrum Julianus Imperator Aetio donaverat, suæ erga illum benevolentia monumentum. Eunomius vero Chalcedonem trajiciens, illic in hortu quodam muris maritimis proximo, quæ propria ipsius erat possessio, vitam egit, eorum qui ad ipsum accessissent, perinde ac Aetius, curam gerens. Neuter porro eorum peculiarem Ecclesiam texit. Verum hi qui ejusdem sectæ erant, eos velut communes patres atque antistites ducebant. Eunomius certe ex quo ab urbe Cyzico migraverat, toto deinceps vita suæ tempore, ne sacra quidem mytheria unquam celebravit: Quamvis Episcoporum ejusdem sectæ nullus esset, qui absque ejus sententia quidquam ex rebus Ecclesiasticis perageret.

ἄς ἢ αὐτῆ τῆς ἀσεβείας λύσα θερμοτέρως ἐπέδεικνυχ ταῦτα κτ' τὸ ἀπὸ θανάτου ἀναπλαθῆναι, ἔδεμία παρὼ αἰδῆσι τῆς ἀπίας ἀνακαφίβουσα.

2. Οὐ μωσῆς Φησι ὅτ' ἐπεισαντὸν καὶ τὸν βασιλέα ἐξελῶ ἐν ἐλκεσι κολασάμενος, καὶ τῆς μητέρας τῶν μητέρα, πρὸ θανάτου παρεπέμψατ.

3. Ὅτι ἐλάλης, Φησὶν, ἐν τῇ ἰλλυρικῇ οὐκ τὴν κωνσταντινέπολιν ἀφικόμενος, δια τῆς εἶχεν εὐδόξιον καὶ δυνάμει Θεομαχίας τῆς πρὸς εὐνόμιον ὑποχέσσει πέρας ἐπιπέσει τὴν γνώμην οὐκ εἶχε συνίρεχσαν ὁ εὐδόξι Θεο. ἀλλὰ καὶ ἐνζῶν παρὼ ὁ αὐτὸς καιροῦ Β ἀδείαν διδῶς πρᾶτῆν ἄπερ ἐν ἀνιοχίᾳ τῶν αὐτῶν στωδοτικῶς διεπράξατ. τοσούτῳ ἢ αὐτῶν ἐκάτερον ἐδέησε μνημῶν ἐχθρῶν, ὡς ὁ μὴ ἐνζῶιος εἰς τὸ κακολογεῖν οὐκ ἀνδρας ὧν ὑπέστησεν, ἀπέρεπέτο, ἐρανοβάσας, ἐπ' ἐκκλησίας εἰρωνοῦμαι Θεο, ὅτ' ἀμοιβὴ τὸν αἰτίον, αἰδίσιπᾶν τε τὸν θεοῦ οὐκ ὄξυβελζῶν ὡς περὶ οὐκ ἐυσεβείας καὶ πίστεως τῶν ἀγῶνων ὄλην, ἀλλὰ χρωμάτων ἐκλογῆς καὶ γένεος ὁ ἢ εὐδόξιος ἀλλὰ τε καὶ αὐτῶν ἀπερρίπτῃ, καὶ ἐπ' ἐκκλησίας, ἀσεβείας μὴ αὐτῆς, Φησὶν, καὶ λέγω, ὅπερ θέλωσιν ἀεὶ, C ἵνα μὴ δόξη εὐπροσώπως αὐτῶν ἢ ἀπίστας εἶναι. λοιμῶς μὲν τοὶ αὐτῆς λέγω.

4. Οὐ κατ' τὸ καρτεροῦ Θεο αἰτίον καὶ εὐνόμιον, τῷ Θεῷ εὐδόξιον διασάτης καὶ ἐνζῶιον, τὴν μὲν κωνσταντινέπολιν φλωρεντίᾳ ἐφεῖσαν. αὐτῶν ἢ οὐ μὲν αἰτίος ἐπὶ τὴν λῆσεν ἁποπλεῖ. καὶ καὶ Θεο μὴ μνησθῆναι ἐν ἀγῶσι τῆς διέτριβε, ὅτ' ἀφικνεμένους λόγους δέξιν μὲν Θεο. δῶρον δ' ἡὸ ἀγῶνι ἰερωτῶν ἔρασιλεως τ' πρὸς αὐτὸν διαθέσεως σύμβουλον ὁ ἢ εὐνόμιος ἐπὶ τὴν καλχηδόνα διάμεσον αὐτῆ κατὰ τῶν κῆπον, οἰκίον κῆμα, πησιμζον τοῖς ἐπιθαλαπίοις τείχεσιν, ἐποιήσθη διάλιαν, ἐδ' αὐτὸς τῷ πρῶσιόλιον τὴν πρῶσινοιαν ἐλάτῳ στωεσάγων. ἐδ' ἑτέρους δ' αὐτῶν ἐκκλησίας ἤρχεν ἁποπέμψιν. ἀλλὰ κοινῆς αὐτῆς οἰομόδοξοι πατέρας ἦγον καὶ ἡγεμόνας. ὁ δὲ γε εὐνόμιος ἐδ' ἰερουργίας οὐκ ἔτ' κυζικῆ μετέστη, καὶ μὲν ἐν εἰς ὅσον ἐνεβία χρονον, ἤψατ. καὶ τοὶ τῶν ὁμοδόξων ἁποσποπῶν ἐδ' εἰς ἡὸ, ὅς τῆς ἐκείνης γνώμης χρωσιν ἐδ' ἐν τῶν ἐκκλησιαστικῶν διεπράττετ.

5. Ὅτι πέτεται τὴ βασιλείας ἔτος εἰς ἀλίας A
 Ἰππίας, Ἰππίας πέρσας ἐς εὐατέουσέ καθ' ὃν και-
 ρὸν καὶ προκοπίου τὴν τυραννίδα κατὰ και-
 σαίνων πόλιν ἐσκεύασατο ὃ ἡ προκόπιος εἶδεν,
 εἰς τὸ τὸ ἑλληνικὸν ἤνευ ἀνεφέρετο καὶ πολλοὶ
 ἀνεκινῶντο λογισμοὶ, τὴν βασιλείαν αὐτῷ πε-
 ρελάσσειν, καὶ τὰς λογισμὰς καὶ λόγοι διέ-
 φερον. διὰ τὸ τοῖωθιαν ἐβασιλεύσαντι, τὸ
 μεσοποταμίαν εἶδεν ἀποδοῦναι, καὶ πολλὰς ἐν
 Ἰταλίᾳ πόλεις ἀμείψας, φεύγων τε μὲν
 τὴ γυναικὸς ἐκρυπτόμενος, ὡς ἀπέριπτε πλά-
 τῶν, τὸ ἔχον, φησὶν, ἀναρρίπτει κύβον B
 καὶ τὴν καλχηδόνα κατὰ λαβῶν, ἐν τῷ τῷ ἐυ-
 νομίου ἀγρῷ, τὴ πόλεως ἐξῶθεν διακρίμῃ,
 εἰς ἐπισημῶν τὸ δεσπότης, εἰς τὸν κατα-
 κρύπτει ἐκείθεν εἰς τὴν πόλιν διαφάρας, ἐκρε-
 τῆς ἀναμωλὴ τὴ βασιλείας γίνεται. εἶτα μὲν
 ἔπολυ χρόνον πολέμῳ συρράγεις ἐάλεντι,
 ἀποδοσιὰ τῶν αὐτῶν στρατηγῶν γομαρίας καὶ
 ἀγγελίας, ἢ πᾶσι. καὶ φεύγων κατὰ λαμβάνει
 τὴν νίκαιαν τῇ ἡεπαύριον διανοπείας ἐκείθεν
 ἀπαίρειν, ὑπὸ Φλαυρίαν, ὃς φερεται ὑπὸ
 αὐτῶν τὴ πόλεως κατέστη, συλλαμβάνει. καὶ
 δεσμώτην αὐτὸν ὁ συλλαβῶν πρὸς ἐάλην ἀγρῶ C
 καὶ προκοπίου μὲν τὴ κεφαλῆς ἀπολέμεν),
 ἐπὶ μῆνας ἐξέμειωρεῖ εἰς τὴν τυραννίδα. φλω-
 ρεῖαν ἢ εἰς ἡερεσειν ἢ ὡς ἡερεσειν ἀποδοσιὰ,
 ἀλλὰ πρὸς διδοῦσιν αὐτὸν ὁ στρατὸς κατὰ ἐργὴν
 παλαιάν, διότι φερεται ἐκείθεν ὑπὸ προ-
 κοπίου τὴν νίκαιαν, πολλὰς αὐτῶν ἐκάκωσεν
 αἰεμένους τὰ ἐάλην.

6. Ὅτι προκοπίου ἐπὶ τὴ τυραννίδα ἐπο-
 χημένῳ, εὐνομίου πρὸς αὐτὸν ἐν κυζικῷ
 διαγούσας ἀφῆκε. ἢ ἡ ἀφῆκε, λύσιν ἐ-
 πραίτητων ἐν δεσμοῖς ὑπὸ αὐτῶν κατεχομέ-
 νων. ὁ δεσμός ἡ τῶν ἐπέσειν, ὅτι πρὸ ἐσερ-
 γοντὰ ἐάλην. καὶ τῶν δεσμῶν συγγρῆς D
 εἰς εἰδῶσιν τὸν εὐνομίου τὴν πρὸς εἰαν ὑπ-
 ελθεῖν. ὃ ἡ ὑπελθῶν καὶ τὰς ἀνδρας λύσας,
 εἰς τὴν ἐπανήκεν ὑπὸ ἡ τὰς αὐτῶν χρόνος ἐ-
 ἀειπον ὁ τῆς νῆος ὡς τὰ προκοπίου σα-
 λῆς ἀρχῆν, διαβληθέντα ὡς τῶν ἐπιχω-
 ρίων τὰ ἐάλην αἰεῖσιν, εἰς κείσιν εἰλεῖ
 καὶ τὰ ἀνὰ ἐν βίαιον διεδέξατο τὴν διαβο-
 λῶν, εἰ μή τις ἀφικόμενος κατὰ ἐκείνο και-
 ρὸ τῶν ὡς ἀδυναστεύοντων προκοπίου,

5. Valens tertium Imperii sui annum
 ingressus, expeditionem adversus Per-
 fas suscepit. Quo quidem tempore
 Procopius quoque Constantinopoli ty-
 rannidem arripuit. Porro hic Procopi-
 us propinquitate generis conjunctus e-
 rat Juliano. Multaque hominum judicia
 de illo fiebant, quibus imperium ei de-
 ferebatur: Quæ quidem judicia crebris
 sermonibus evulgabantur. Quam ob
 rem Joviano ad imperium evecto, Pro-
 copius arreptâ fugâ, Melopotamiam
 reliquit, & unâ cum uxore se se occul-
 tans, variisque subinde commutatis lo-
 cis non sine ingenti difficultate ac mi-
 seria, errorum ac latebrarum pertæsus,
 tandem extremam, ut ajunt, aleam je-
 cit. Chalcedonem igitur profectus, in
 Eunomii agro qui extra urbem situs e-
 rat, absente tunc domino, delituit. Un-
 de cum trajecisset Constantinopolim,
 absque ulla cæde imperium occupavit.
 Nec multò post prælio cum Valente
 congressus, ducum suorum, Gomoarii
 & Agilonis, prodicione superatus est:
 arreptaque fuga Nicæam se recepit. Po-
 stridie verò cum inde discedere medi-
 taretur, à Florentino cui urbis illius cus-
 todiam commiserat, comprehenditur,
 vincisque ad Valentem perducitur. Et
 Procopius quidem mox capite trunca-
 tus est, cum sex mensium spatio tyran-
 nidem exercuisset. Florentio verò, ne
 ad vitam quidem ipsius servandam suf-
 fecit proditio. Sed milites eum incen-
 dio tradiderunt, ob veterem simulta-
 tem ei infensi, propterea quod missus à
 Procopio ad custodiendam Nicæam,
 multos ipsorum male mulcasset, ut po-
 te qui Valentis partibus faverent.

6. Quo tempore Procopius adhuc
 tyrannidem exercebat, Eunomius ad
 eum Cyzici tum degentem venit. Por-
 rò adventus Eunomii, liberationem
 postulabat eorum qui à Procopio in
 vinculis detinebantur. Conjecti autem
 erant in vincula, eo quòd Valentis par-
 tes amplexi essent. Horum propinqui
 Eunomium cœgerant, ut hanc legati-
 onem obiret. Eunomius igitur hac le-
 gatione suscepta, cum viros illos custo-
 dia liberasset, statim reversus est. Sub
 idem tempus is qui à Procopio missus
 fuerat, ut infulam administraret, Aeti-
 tium quoque in judicium traxit, accu-
 satum ab incolis, quòd Valentis parti-
 bus faveret. Et violenta mors calumni-
 am haud dubie subsecuta esset, nisi
 quidam ex iis qui in aula Procopii

plurimum poterant, eo ipso tempore superveniens, Actium gladio subtraxisset. Etenim is qui missus fuerat à Procopio, cognatus erat Herenniani & Gerresiani. Hi autem fratres erant, & cum Eunomio versati fuerant, & unà cum illo accusati. Hic igitur pro ea qua præditus erat potestate, cum & iudici qui eos condemnaverat, minatus esset, & capitalem sententiam quæ in illos lata fuerat rescidisset, eos à criminibus objectis puros atque integros dimisit. Actius verò istis secum assumptis, Constantinopolim navigavit, atque ibi cum Eunomio ac Florentio vixit. Nec multo post discessit è vita, Eunomio os ei occludente, & oculos digitis suis comprimente, & reliqua quæ ad funus pertinent, unà cum ejusdem opinionis Sæctatoribus splendidissime procurante.

7. Dum Eudoxius Marcianopoli moraretur unà cum Valente, Clerus Ecclesiæ Constantinopolitanæ Eunomium ex urbe regia pellendum esse decrevit. Eunomius igitur Chalcedonem profectus, Eudoxio id quod acciderat, per litteras significavit. Hic verò, iis quæ scripta fuerant non modò commotus non est, verum etiam palàm ostendit, ægre ferre se quod graviora perpeffus non fuisset.

8. Quidam, ut ait Philostorgius, Eunomium calumniati sunt, quòd in agro suo Procopium occultasset, tyrannidem arripere meditantem. Quam calumniam, mortemque ob id intentatam, ægre admodum effugit Eunomius. Extul tamen missus est in Mauritaniam; Auxonio Præfecto prætore hanc ei poenam interrogante. Et Eunomius quidem dum hyemis tempestas læviret, abductus est in exilium. Sed cum Murfam Illyrici urbem venisset, cujus urbis Episcopus erat Valens quidam, humaniter admodum exceptus est, & ab exilio revocatus: cum Valens Imperatorem adisset unà cum Domino Marcianopolis Episcopo, & Eunomii causam multo cum affectu exposuissent. Caterum Imperator post revocationem Eunomii, cum in conspectum suum admittere cupiebat. Verùm Eudoxius quibusdam artibus hunc egressum inhibuit. Post hæc verò Nicæam profectus ut Episcopum illic ordinaret, mortuus enim erat Eugenius urbis illius Episcopus: priusquam huic negotio finem imposuisset, abiit è

τὸν αἴτιον ἔξιφες ἀρπάξῃ. καὶ γὰρ περὶ τῶν ἀνδρῶν ὁ κατὰ πεμφθεὶς ἐν ποσειδωνίᾳ ἀφελθεὶς, καὶ γερρῆσιαν, ἀδελφοὶ ἵησθησαν, καὶ τῶν δὲ δυνάμει συνήσαντε καὶ συνδεδεμένοι, τῶν δὲ ὄντων καὶ πολλῶν ἕξεσιαν καὶ τὸν κατὰ δικάσαμενον αὐτὸς ἀπέλθῃσας, καὶ τῶν αὐτῶν θανατιφόρον ἀνασωσάμενον. κατὰ τὸν κατὰ τῶν ἀποστόλων ἐπιπέσειαν, ἐξ ἡμετέρας μετ' ἐαυτῶν συναλασθῶν, ἐπὶ τῆς κωνσταντινέπολις ἀπαύρῃ, καὶ ἐκείνῳ δυνάμει τε καὶ φλωρελίῳ, καὶ μετ' ἐπολιῶν χριστιανῶν τελεθῆσθε. δυνάμει τὸ τε σῶμα συνελθῶν, καὶ ὄφθαλμοὺς τοῖς δακτύλοις ἀφελθεῖσθε, καί γε, καὶ τῶν ἀλλῶν κηδεῖαν μετὰ τῶν ὁμοφροῶν τελεσασθῆτε πρὸς τὸ λαμπροτάτον.

7. Ὅτι καὶ μαρκιανέπολι δίδοξίς συνδραπέσειαν τῶν ἀφελθῶν, ὁ ἐν κωνσταντινέπολι κληρῶν, ψηφίζον τῶν αὐτῶν ἀπελαυνεῖν τὸν αἴτιον. ὁ δὲ τῶν καλχηθῶν κατὰ τὸν γράφῃ τὸ συνενεχθῆναι δίδοξίᾳ, ὁ δὲ ἐμὴν ὄντα ἀπεσεύθη τοῖς γεγραμμένοις, ἀλλ' ὅτι μή καὶ μέγιστον παθῶσι θυγατέραν ἐπεδραπέσειαν.

8. Ὅτι συκοφαντήσιν ἦσαν δυνάμει, ἐν τῶν οἰκίῳ ἀγρῷ κατὰ κρυφαίᾳ τὸν ποσειδωνίαν τῆς τυραννίδος παλαμώμενον καὶ μάστιγι ἀποκτείνεσθαι, καὶ τὸν ἐκείθεν διενεχθῆσθαι θάνατον. ὑπερέβη δὲ ἐν εἰς τὴν μαυρεσίαν γῆν ἐπιπέσειαν, ἀυξονίᾳ δὲ τῶν πελαγονέων ἐπάρχεσθαι τὴν φυγὴν αὐτῶν ἐπιπέσειαν. ἀλλ' ὁ μὲν καὶ μετ' ἐπιπέσειαν ἐπὶ τῆς ἰλλυρείδος φθάσας, ἡς ἐπίσκοπος ἐστὶν ἄνετις ἀφελθῶν, δεξιῶσώς τε τῶν οἰκίῳ ἀπολαύει, καὶ τῆς ὑπερεβίας ἀνακομίσει. περὶ τὸν βασιλέα πρὸς τὸ γεγονότως τῶν ἀφελθῶν σὺ δυνάμει τῆς μαρκιανέπολεως ἐπιπέσειαν ὄντων. καὶ τὰ κατὰ αὐτῶν δυνάμει ἀναδιδασθῶντων. ἄνετις ὁ βασιλεύς, εἰς ὃν μετὰ τὴν ἀνάκλησιν δυνάμει ἐλθεῖν ἀλλ' ὁ δίδοξίς τεχνίταις τῶν ἀφελθῶν ἐπέχει. μετὰ τὸ ὅτι εἰς νικαίαν ἀφελθῶν ἐπίσκοπον αὐτῆ κατὰ δυνάμει ἐπιπέσειαν γὰρ ἀγρῶν ὁ τῶν ἐφορευμάτων ἢ πέρας ἐπιπέσειαν τῆ βελίᾳ, τοῖς βίαι

ἐκλείπει· καὶ μετὰ γὰρ δὲ μὲν ἀφίλιθ' ἀπὸ Βερ-
 ροῖας ἐν κωνσταντινουπόλει, ἀφίλιθ' τῆς βασι-
 λεῆς σινοδικῆν ὑποκριναρῆς Ἰψφον.

9. Ὁπ φησὶν ἐν βορειοῦ, κώμῃ ἣ τ' ἰδου-
 τέρως καππαδοκίας τὸ χωρίον, πρεσβύτε-
 ρθ' ἀνύσιθ' ὠκῆ, ἡὲς μὴν τέσσαρας ἔχων,
 θυγατέρα ἣ μίαν, ἥς δὲ λάμπρος μὴ ἢ ὀνομα-
 σία. Φίλος ὄριον ἣ γένοιτο τὸν ταῦτα γεγρα-
 φότα. ὃ ἣ ταύτης ἀνὴρ καρῆριθ' ὀνομα, τὴν
 ἀνομίαι δόξαν ἐπέμα. καὶ πείθει τὴν γυναῖ-
 κα πρὸς τὴν αὐτῆς μετὰ ἀξίας γνώμῃ καὶ
 ἡδὲν πατρὸς καὶ μητρὸς αὐτῆς τὸ ὁμοῦσον ἐ-
 σερῆν ἢ ἣ πεισθεῖσα, ἐδὴ ἀδελφὸς σιμε-
 φελκεῖ· εἴτα καὶ μέεθ' καὶ τὸν πατέρα καὶ
 ἐδὴ ἀλλὰς οἰκεῖας.

10. Ὁπ δημόφιλος φησὶν, ἐγκαθίστα τῆ
 κωνσταντινουπόλει ὑπὸ θεοδώρου μάλισα τῆ
 ἡρακλείας Ἐπισκοπῆς ἐδόκει ἡδὲν τὸ προνόμιον
 ὅσα ἔχεν, τ' τοιαύτης ἱερουργικῆς ἐνεργείας·
 πολλοὶ ἣ παρῆνθ' ὄχλος, ἐν τῇ τῆ δημο-
 φίλι κα διδρυσῆ, ἀντὶ τῆ ΑΞΙΟΣ, ἀνεβό-
 ων τὸ ΑΝΑΞΙΟΣ.

11. Ὁπ μὲν ἀυξονίου μόδες θ' ἐπαρχθ'
 κατὰ σὰς, καὶ ἀπεχθῶς, φησὶν, ἔχων πρὸς δι-
 νόμιον, ἐρημῶν αὐτῆς καλεθῆκασθ', ὡς τὰς
 ἐκκλησίας καὶ τὰς πόλεις ἐκταράσσονθ'
 καὶ εἰς ἀξίαν αὐτὸν φυγαδεύθ' τὴν νῆσον.

12. Ὅτι μάζακα τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο ἢ
 κασάρεθα, ἀπὸ μωσοῦ θ' καππαδοκῶν ἡγάρ-
 χης ἑλκυσανθὶ τὸ ὄνομα. ἔχονθ' ἣ πορνο-
 μῆς, καὶ παρῆκλῆσιν ἢ δὴ μάζακα πρὸς-
 νόμασαι.

13. Ὅτι πρὸ εὐνομίας φησὶν λιπὸνθ' τὴν
 κυζικον, ἐδὲς τῶς ἀνικαίεση Ἐπισκοπθ'·
 δημόφιλος ἣ σὺν δωροθέῳ καί σιων ἀλλοῖς ἀ-
 φικόμενθ' ἐγκαθίστασαι, ἐδὲν περαίνην ἢ δὴ
 νατ, διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτῇ, τὸ καλ' ἐσίαν ὁμοιον
 ἐκ τῆς ἑλδουσίας διδασμάτων, τὴν δόξαν κρα-
 τίνωνθ' πρεσβύτην εἰς τὸ ἀμείαθ' ἐδόν. δημο-
 φίλις ἣ τῆ σιων αὐτῶν τῶν κυζικίων ἀ-
 ναξέων πρὸς κλῆσιν, καὶ τὸν ἀέτιον καὶ εὐνό-
 μιον ἀναξέων ἀνίων τῆτο ἡδὲν πρὸς κλη-
 σις, ἀνόμιον τε τὸν εὐνόμιον δημοσίαις καὶ λό-
 γοις καὶ γραμμασιν ἀνακηρυξάντων, καὶ τὴν
 πῆσιν αὐτῶν, καὶ δὴ καὶ τῆς πρὸς ἀδεχομῆρας

A vita. Demophilus vero à Berthea trans-
 latus est Constantinopolim, Imperato-
 re sententiam synodi comprobante.

9. Ait Philostorgius Borissi, qui vicus
 est secunda Cappadociae, Anyfium
 quendam presbyterum vixisse, qui
 quatuor habebat filios, filium verò u-
 nicam quæ Elampia dicebatur: ex qua
 natus est Philostorgius hujus historiæ
 Scriptor. Ejus autem vir Carterius no-
 mine, Eunomii sectam sequebatur. Is
 uxori suæ persuasit, ut ad opinionem su-
 am desisteret. Illa enim tam ex pater-
 no, quàm materno genere, consubstan-
 tialem patri Filium profitebatur. Mulier
 verò mariti persuasionibus in-
 ducta, fratres primum: exinde patrem
 ac reliquos paulatim propinquos suos
 in eandem sententiam pertraxit.

10. Demophilum, ut ait Philostorgi-
 us, in sede Constantinopolitana præci-
 pue collocavit Theodorus Episcopus
 Heracleæ. Hic enim præ cæteris con-
 secrationis hujus privilegium habere
 videbatur. Porro dum Demophilus in
 Episcopali sede collocaretur, multi ex
 populo qui tum aderant, non DIGNUS
 acclamarent, sed INDIGNUS.

11. Post Auxonium Modestus pro-
 motus Præfectus Prætorii, cum Euno-
 mio intentus esset, ut ait Philostorgius,
 indictâ causâ eum damnavit, ut qui Ec-
 clesiâ ac civitates perturbaret. & in in-
 sulam Naxum eum relegavit.

12. Cæsarea prius Mozoca nominata
 est, à Mosoch gentis Cappadocum
 Principe id nomen trahens. Progressu
 verò temporis per inflexionem Maza-
 ca appellata est.

13. Ex quo Eunomius Cyzicum reli-
 querat, nullus adhuc Episcopus ut scri-
 bit Philostorgius, in ejus locum fuerat
 subrogatus. Demophilus verò cum E-
 piscopi ordinandi causâ, unâ cum Do-
 rotheo aliisque Cyzicum venisset, nihil
 perficere potuit, propterea quod inco-
 læ illius urbis similem secundum sub-
 stantiam constantissime profiterentur,
 ex doctrina atque institutione Eleusii
 qui hanc opinionem confirmaverat.
 Sed cum Demophilus & qui cum illo
 erant, Cyzicenorum protestationem
 admisissent, & Aetium Eunomiumq;
 anathemate damnassent: id enim erat
 protestatio: Et Eunomium tum ora-
 tionibus, tum scriptis publice Ano-
 mæum appellassent, fidemque eor-
 um & cunctos qui eorum doctrinam
 amplecterentur, eidem anathemati

subjecissent, tandem Cyziceni ordina-
tionem admiserunt, neminem alium
ad Episcopatum promoveri passi, nisi
quem ipsorum suffragia praeulissent.
Ceterum is qui ordinatus est, illico cō-
substantialem Filiū palam praedicavit.

14. Mortuo Euzoio Antiochenfi E-
piscopo, Dorotheus ex Heraclea Thra-
ciae in ejus sedem translatus est. U-
trumque porro, tam Demophilum,
quam Dorotheum perstringit Philo-
storgius: hunc quidem vanissimum ap-
pellans: Demophilum verò miscere om-
nia & confundere solitum, ac prae-
cipue Ecclesiastica dogmata. Adeo ut
quodam tempore, dum sermonem ha-
beret ad populum Constantinopoli, di-
xerit corpus Christi permixtum divi-
nitati penitus evanuisse, eo modo quo
lactis lictarius in universum maris ele-
mentum conjectus evanescit. Cete-
rum Demophilus ortus fuit ex urbe
Thessalonica, genere haud ignobili.
Idem Eunomianis admodum infensus,
gravissimis malis eos affecit.

15. Valentis temporibus, Gentilium
oracula iis qui ipsa consuluerant, calcu-
los quosdam dederunt, certis litteris
insignitos. Litterae inter se junctae, aliis
Theodosium, aliis Theodulum aut
Theodorum, sive alium quempiam de-
signate videbantur. Nam figurae litte-
rarum ad s usque progrediebantur,
Daemonibus obliqua, ut solent, respon-
sa dantibus, in perniciem eorum qui fi-
dem illis habent, & ad effugium mali
eventus. Unde & Theodorus quidam
apud Syros in fraudem inductus, cum
tyrannidem invadere cepisset, statim
cum iis qui ipsum secuti fuerant, extin-
ctus est. Cum illis verò multos quoque
innocentes, Valens supplicio affecit,
eo quod ipsorum nomina ab his litteris
incipiebant.

16. Valentinianus Imperator moritur,
cum annos duodecim imperasset, &
Gratianum filium heredem imperii re-
liquit. Reliquit etiam duos alios libe-
ros, Gallam scilicet filiam, & Valentinia-
num juniorem quatuor circiter annos
natum. Quem illico tum mater Justina,
tum exercitus qui in Pannonia ce-
rat, Imperatorem crearunt. Et Gratia-
nus quidem hanc nuncupatione cum
didicisset, eo quod absque consensu i-
pse facta fuerat, non probavit. Quos-
dam etiam qui id tentare ausi fuerant,
supplicio affecit. Fratrem nihilominus
confortem imperii habere non renuit,
& patris erga eum vicem implevit.

A αὐτῶν τὰ μαθήματα, ὑπὸ τὴν αὐτῶν
ποιουσαυδρῶν. ὕφισαν τὴν χρυσοῦναι
τερῶν τὰ ταύτων ἐλθεῖν ἀναχωροῦναι
ὄν αὐτῶν αἱ ψῆφοι προσέτατον ὁ δὲ ἐχέ-
νηθεῖς, διθυς λαμπρῶς ἐκήρυξε τὸ οὐνοῦ

14. "Οτι τε δολήσασθαι ὁ δὲ ζῆλος τῆ
χίρας, ὁ δωρῶθρος ὁ δὲ ἡρακλείας τῆς θρακί-
αως μὴ τὸν ἐκείνους μεθίσα" θεῶν δια-
ρεῖ τὸν τε δημόφιλον καὶ δωρῶθρον ὁ συζη-
φεύς, τὸν μὴ ἀλαζονεῖσά τον λέγων, τὸν ὁ
μόφιλον φύρην τε πάντα καὶ συχρῆν ἀκρά-
σατον, καὶ μάλις ἄγε τὰ ἐκκλησιαστικὰ δι-
B ματὰ ὡσεὶ πόδες καὶ κωνσταντίνου ἐκκλη-
σιαζοῦσα φάσαι, τὸ σῶμα εἶναι ἀνακρα-
θεότητι, εἰς τὸ ἀδηλότατον κερχωρηκέαι, οὐ-
πον καὶ γάλακτι ὁ ξένης τῶ παντὶ τῆ θαλα-
σης ἐπέκληθεῖς συστήματι. πατρὶς ὁ ἰωάννης
σαλονίκη τῶ δημοφίλω, καὶ τὸ ἀλλο-
C σθ' ἀσημον καὶ τῶν λεγομένων δυνουμα-
πολὺς ἔρρη τῆς κακώσσειν ὁ δημόφιλον.

15. "Οτι καὶ τὸς ἐαλένη ὁ χρόνος τῆ ἐλλη-
νικῶν χρησθεῖων τοῖς παρσιεῖσιν ἀνεδίδόναι
ψῆφοι κατὰ εἰρηλοὶ γραμμασιν ἀσυνπείθε-
να, τοῖς μὴ τὸν θεοδόσιον ἐδόξ' ἀηλῶν, τὸν
ὁ τὸν θεόδωρον, ἢ τὸν θεόδωρον, ἢ τινὰ ἀλλο-
C παρσιεῖσιν. μέγχε γὰ τὰ δέλια τῶν γραμ-
μάτων ὁ τύποι παρσιεῖσιν, λοξῶς τῶν δαι-
μόνων, ὡς εἰώθασιν, ἐπ' ὀλέθρω τῶν παρσι-
εῖσιν, καὶ ἀναχωρήσθαι τῆ δόξης χίρας τὰς ἀ-
αρρήσας ποιούμεων' διὸ καὶ θεοδωρῶς τις πα-
ρασυρεῖς τῆ ἀπάτη, καὶ τυρανίδ' ἐπέταται
D χρῆσάμενοι, θάσῃον σὺ τοῖς ἐπομένους ἀ-
πώλετο μεθ' ὧν καὶ τῶν ἀναίμων ἀκράτῃσιν ἀ-
κας ἐάλης ἀπήτησεν, ὅτι πρὸς αὐτοῖς ἡ δόξη τῶ
ὀνόματι ὁ δὲ ἐμείων τῶν γραμματῶν ἀνι-
νάσκειτο.

16. "Οι ἐαλένιανος τελευτῶν, βασιλεύσας ἐ-
τη δυοκαίδεκα καὶ κληρονόμον τῆ ἀρχῆς γρα-
τιανὸν τὸν παῖδα κατὰ εἰρηλοὶ κατέλιπε ὁ δὲ ἐπὶ
δύο παῖδας γάλλαν τε θυράξω, καὶ ἐαλένι-
ανὸν, τῆσιν ἀρά πρὸς εἰσόντα ἐτη. ὄν ἀνύκτα ἡ με-
τηρῆς ἰσῆνα, καὶ ὁ καὶ παμονίαν στρατὸς βασιλεῖα
ποιεῖ. γρατιανὸς μὲν τοιγε τὴν ἀνατορευσιν μα-
θῶν, ὅτι μὴ διὰ γνώμης αὐτῆς γέγονεν. ἐκείνησιν
σεν, ἀλλὰ καὶ τινὰς τῶν αὐτῆς νεώτερον ἀνύκτα
C κολάσασθαι ὁ μὲν ἐσερῆσεν τὸν ἀδελφὸν ἐχέφ βα-
σιλεύσασθαι, καὶ πατρὸς αὐτῆς τῆ δόξης ἀρῆσιν.

17. Οτι ④ πέραν τῆ Ἰσραὶ σκύθαι, τῶν ἄλλων ἀλλοῖς Ἰππεραλδυσάτων ἀνάστασι γυγόνασι, καὶ πρὸς τὴν ῥωμαίων γῆν πρὸς Φιλίαν ἐπέστωσαν. εἶεν δ' ἂν ④ ἔνοι, ἐς ④ παλαγοὶ νεύρες ἐπινόμαζον, ἔπειτα τὰ εἰπαία καλωκημένοι ὄρη, ἐξ ὧν ὁ τάναις εἰς τὴν μαώτιδα λίμνῃν καλασυρόμυρον τὸ ρεῖθρον ἐκδίδωσιν. ④ δὲ γε σκύθαι μέλανασάτες δὸπὸς μέτριοι ④ πρῶτα εἶναι τοῖς ῥωμαίοις, εἰς τὸ λησδύειν ἐτραύποντ. εἶτα καὶ πόλεμον ἀκήρυκτον εἴλοντ. ἐλάης ἢ ταῦτα πεπευσμένοι, ἐξ ἀνιοχίας ἀπαίρη. καὶ κῆ κωνσταντινέπολι γεγωνῶς ἐπὶ θρακίῃν ἐλάωκ. καὶ μάχη συμπλακίς τοῖς βαρβάρους, καὶ πολλὰς ἀποδαλῶν, ἀνά κρατῶ Φιλίαν. καὶ πάσης συζηδεῖς ἀμηχανία καὶ ἀπορία, ἐν τῇ τῶν κῆ ἀγρῶς οἰκημάτων χόρπον φέρρηι, σὺν ὀλίγοις τοῖς ἐπομένοις καλακρυπῆ ἐαυτῶν. ④ ἢ βαρβάρους καλαδιώκοντες, ὡς περτὰ ἄλλα τῶν ἐν ποσίν, ἔτω καὶ τὸ οἰκημα πρὸς δαπάνῃν ἐτίθειλο. ἐδεμίαν παρὰ τῆ βασιλείας λαβόντες Ἰσπνοϊαν. ἀλλ' ὁ μὴν ἔτωσ ἠφάνισαι, τὸ πλείον τε καὶ κρατίστον τῆς ῥωμαϊκῆς δεχῆς σωμαποκειράμυρον. ④ ἢ βαρβάρους πᾶσαν ἀδεῶς τὴν θρακίῃν ἐλπίζοντο, φελλίγερνας ἀνίς ἀγοντ. ὁ ἢ γραλιανὸς ἐκόψαλο μὴν τὸν θεῖον ἐδρήνητε δὲ τὴν ῥωμαίων συμφορὰν θεοδόσιον ἢ βασιλεία χειρολόνήσας, εἰς τὴν τῆ θεῖε βασιλείαν ἀναπέμψ. ὁ ἢ θεοδόσι τὰς ἰσπανίας μὴν εἶχε πατρίδα, ἀς νυῖ ἰσπείας καλῶσι, τῆ δὲ ἀυτῶν ῥεσὶ ④ ἰσπεία ④ πόλιμας τὴν περὶ Ἰσραὶ ἐνικησάσι ④ ἐνομασίαν.

18. Οτι τελθλήσασιν ④ θεοδέλα τῆ ἀπὸ γαρελάπων. τῆ παλαμίνης δ' ἔδει ἐπεσκοπέ. ④ ἀμφὶ τὸν ἐνομόιον, καρτίειον αὐτῆ χειροτονῶσι τῆ ἢ θάπτον τελειωθέν ④ ἰωάννην ἀντικαθιστῶσι ἢ σὺν αὐτῆ ἀπὸ κωνσταντινέπολεως ἀνίος τε ἐνομί ④ ἄρριανὸς καὶ εὐφρόνιος ἐπὶ τὴν ἐῶαν ἀφικνεῖσθαι, ὡς ἐκέλευε τὸν τε ἰελιανὸν ἐκ τῆς κιλικίας ἀξοίτες, καὶ θεοφίλον τὸν ἰσθὸν ἐν τῇ ἀνιοχία καλαθηφόμοροι, καὶ τὰ τῆς ἀλλῆς ἐῶας καλασυσόμοροι.

19. Οτι θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς καὶ σέρμιον τοῖς βαρβάρους συμβαλῶν. ἐκεῖ γὰρ ἀνίκα τῆ λαβῶν τὴν δεχῆν τῆ χρείας ἀπαίτησης παρεγένετο. καὶ νικησας μάχη, ἐκεῖθεν λαμπρῶς ἐπὶ

17. Scythæ qui trans Istrum positi sunt ab Hunnis bello appetiti, & sedibus suis expulsi, in Romanorum ditio-nem specie amicitia trajecerunt. Porro Hunni, iidem videntur esse qui ab antiquis Neuri vocabantur, ad Ripæos montes siti, ex quibus ortus Tanais fluvius, in Mæotidem paludem aquas suas evolvit. Scythæ verò in Romanorum solum transgressi, cum initio moderate se gessissent erga Romanos, tandem ad latrocinandum conversi sunt, ac deinde bellum iis intulerunt, nullo prius misso qui bellum indiceret. Quæ cum accepisset Valens, statim Antiochia digressus est. Cumq; venisset Constantinopolim, in Thraciam perrexit. Ubi prælio congressus cum Barbaris, multisque suorum amissis, contento cursu fugam arripuit. Ultima tandem necessitate oppressus, & ad inopiam consilii redactus, in agresti quadam casa qua scænum conditum erat, unâ cum paucis qui ipsum sequebantur, sese occultavit. At Barbari qui eum persequebantur, tum obvia quæque, tum tugurium illud incenderunt, nihil penitus de Imperatore suspicati. Et Valens quidem hunc in modum sublatus est, numerosissima ac fortissima Romani Imperii parte simul amissa. Barbari verò universam Thraciam absque ullo deinceps metu pervastarunt, duce Frigigerno. Porro Gratianus patrum quidem suum luxit, & Romanorum calamitatem deflevit. Theodosium verò cum Imperatorem renuntiasset, ad regendum pattui imperium misit. Hic Theodosius patriam habuit Hispaniam, quæ nunc Iberia appellatur: Ibero scilicet fluvio qui per eam fluit, priorem appellationem abolente.

18. Mortuo Theodulo Chæretapensi, qui Palaestina erat Episcopus, Eunomius Carterium in ejus locum ordinavit. Qui cum brevi postea ex hac luce migrasset, Joannes in ejus locum subrogatus est. Cum hoc Joanne idem Eunomius & Arianus atq; Euphronius, relicta Constantinopoli, in Orientem profecti sunt, ut & Julianum ex Cilicia il-luc adducerent, & Theophilum Indum Antiochiæ convenirent, & totius Orientis statum ordinarent.

19. Theodosius Imperator juxta urbem Sirmium congressus cum barbaris: eo enim simul atq; imperium accepisset, utilitate publica id exigente, profectus fuerat: victis prælio Barbaris,

exinde Constantinopolitanam urbem cum ingenti pompa ingressus est. Et Homousianus quidem Ecclesiarum curam commisit. Arianos vero & Eunomianos urbe expulit. Ex quorum numero fuit etiam Demophilus; Qui cum eiectus fuisset, ad civitatem suam Berthream se contulit. Hypatius quoque Nicæa expulsus, Cyrum Syria ex qua erat oriundus se recepit. Sed & Dorotheus Antiochiâ eiectus, in Thraciam unde originem ducebat, demigravit. Alii denique in alia dispersi sunt loca.

EX LIBRO DECIMO HISTORIAE.

DOROTHEUS quidem, uti supra dictum est, Antiochiâ est expulsus. Presbyteri vero ejusdem urbis Asterius & Crispinus, & reliquis Clerus, collecto Concilio, cui nonnulli etiam ex vicinis Episcopis interfuerunt, ad Eunomium eosque, qui cum illo erant miserunt, communionem eorum postulantes. Hi vero per litteras responderunt, non alia conditione sese illos suscepturos esse, quam si damnationis sententiam in Aetium ejusque scripta olim latam rescidissent, sed & vitæ eorum emendationem requirebant. Quibusdam enim haud puris actibus erant contaminati. At illi, tum quidem conditionem oblatam non admiserunt. Postea vero eò usque progressi sunt, ut & Eunomium & eos qui cum illo erant, in Ecclesia profcinderent, *καὶ ὑποκόλλησας* eos vocantes, plenosque desperationis ac vesaniæ, eò quòd scilicet hujusmodi conditionem ipsis ferre ausi fuissent.

2. Arium impietatis ipforum antesignanum accusat Philostorgius, quòd hujus universi Deum ex multis partibus compositum esse dixerit. Ait enim Arium asseruisse, Deum non quantum est, comprehendi posse, sed in quantum uniuscujusque vis comprehendere valet. Eundem quoque sensisse, Deum neque substantiam esse, neque hypostasim, neque aliud quidquam eorum quæ de illo dicuntur. Sed & Ariminensem synodum & Constantinopolitanam eadem asserere. Quæ unigeniti generationem omnibus ignotissimam esse definivit, ei soli qui generavit, cognitionem ejus generationis attribuens. Hæc est autem ipsa synodus quæ Aetium condemnavit.

3. Ariani similitudinem unigeniti

Α τὴν κωνσταντινέπολιν ἀνέεισι. καὶ τοῖς μὲν τοῖς ὁμοόμοσιον Φρονησῖ, τῷ ἐκκλησιῶν ἐπιβλέποντι τὴν Ἰπμέλειαν. ἀρειανὸς δὲ καὶ εὐνομιαν ἀπελαύνει τῆς πόλεως, ὡν εἰς ἡμῶν καὶ ὁμοόμοσιον Φιλῶ. ἀπελαθεῖς δὲ, τὴν ἑαυτοῦ πόλιν καταλαμβάνει τὴν βέρροϊαν καὶ ὑπατίου τῆς νικαίας διποδιωχθεῖς, πρὸς τὴν ἡμιτομένω κέρει τὴν ἐν σειρά παραγίνεσθαι. ἀλλὰ καὶ δωροθέου τῆς ἀντιοχείας ἀπελαθεῖς τὴν θεράκω, ὅθεν ἐγεγονόκει, κατέλαβεν. καὶ ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθεν διεσπάρησαν.

EK THΣ ΔΕΚΑΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

1. ΟΤΙ δωροθέου μὲν ὡς ἐρήθη τῆς ἀντιοχείας ἠλάθη. ④ ἡ ταύτης πρὸς βύτερου ἀσέειου καὶ κελσίου, καὶ τοῦ ἀλλοπλήρωμα σινοδολογίας, συμπραξίαν αὐτοῖς καὶ τιμῶν τῶν περὶ πόλεων ἐπιστάτων, πέμπουσι πρὸς ἐδὸ ἀμφιτόν ἐννομιαν τὴν κοινωσίαν αὐτῶν ἐπιζητήτες. ④ ἡ ἀντιοχίαν πιστέλλουσι, μὴ ἄλλως αὐτοῖς ἀποδοτέον εἰ μὴ τὴν ἐπ' ἀεῖω καὶ τοῖς αὐτοῖς συλλεγεμασι καλαχειρονοῖαν διποψήφισοῖσιν ἐπιδὲ καὶ διακάταρσιν ἀπήτην τῆ βίβλ. σινοδολογίας καὶ τισιν ἐκαταροῖς διαθήμασιν. ④ ἡ τότε μὲν τὴν πρὸς κλησὶν ἐπαροήκων χρόνῳ δ' ὑστερον, καὶ εἰς τὸ κακίζεν ἐπ' ἐκκλησίας, τὸν τε εὐνόμιον καὶ ἐδὸ σὺν αὐτῷ πρὸς ἐκκλησίαν, μελεωρολογίας αὐτοῖς κατέβη, καὶ πλήρεις ἀπονοίας καὶ σκαυότητος, ἀντ' ὧν αὐτοῖς τοιαῦτα πρὸς τένειν ἐγνωσαν.

2. Οὗ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν τῆς ἀσέειας ἀρειον ὁ συγγραφεὺς διαβάλλει, ὡς πωλομειδῆ καὶ πολυσύνθετον λέγοντα τὸν θεὸν τῶν ὁμοόμοσιον. ἔγωγε ὅσον ἐστὶν ὁ θεὸς καλαλαμδανέως κινεῖται, ἀλλ' ὅσον ἡ ἐκάστη δύναμις πρὸς κατὰ κλησὶν ἐρράσθαι καὶ μὴτε ἡ ἑστία αὐτῶν εἶναι δογματίζεν, μὴ τε ὑποσάσθαι, μὴτε ἄλλο μηδὲν ὧν ὀνομάζεσθαι καὶ τὴν ἐν ἀρεμίνῳ ἡ σύνδοσιν, καὶ τὴν ἐν κωνσταντινέπολιν, τὰ αὐτῶν δοξάζεν, ἡ τὴν τῆ μονογενεῖς γεννηθῆσιν ἀγνωσολογίαν πᾶσιν ἀπέφηνε, τῷ γνωσθέντων μόνῳ τὴν γνώσιν αὐτοῦ ἀποδοτέον. αὐτῶν δ' ἡ κατὰ δικασαμένη καὶ τὸν ἀεῖον.

3. ΟΤΙ οἱ ἐξ ἄλλων τὴν πρὸς τὸν πατέρα